

"O Gij die kommerend sterven moest, en Vader kaart,
"en mij liet leven, en me teder leerde leven
"met uw zacht spreken, en uw streldende hande-beven...
(Karel van de Woestijne)

MET DANKBARE HERINNERING

Alfons, Jan-Baptist DE CROO

Oud-Burgemeester van Michelbeke.
Gewezen Voorzitter, en actief lid van verscheidene verenigingen.
Drager van verschillende verermerkingen.

Geboren te Michelbeke (Brakel) op 17 november 1902
en er overleden na een korte ziekte op 19 september 1987.
Gesterkt door de H.H. Sacramenten der zieken.

"Nu rijpt de herfst de rijkgebronsde peren, de appels glanzen rood en goud, en prachtig prijkt gelijk een toverwoud, het bos dat groen in purper doet verkeren..." Met deze versen begint een natuurgedicht dat de schoonheid van de herfst bezingt. Evenals de dichteres Helene Swarth heeft Alfons De Croo intens van de natuurschoonheid weten te genieten. De nieuwe herfstkleuren zal hij helaas niet meer kunnen bewonderen. In de gezegende leeftijd van bijna 85 jaar heeft hij aan al wat in dit aardse leven blijvend mooi en echt waardevol is, een laatste keer "vaardwel" moeten zeggen. Evenwel in nederige berusting voor wat onafwendbaar was! Alfons De Croo bleef zijn hele leven lang een kind van de natuur. Van de natuur in het algemeen en van Michelbeeks heerlijck landschap in het bijzonder. Het kleine Michelbeke waar zijn wieg heeft gestaan, was tot op zijn stervensdag zijn zo innig genegen levenskern. Aldaar woonden ook zijn ouders, grootouders en voorouders. Reeds eeuwen lang. Voor Alfons vormden mens, natuur en dier een vanzelfsprekend harmonisch geheel. Als grote paardenvriend beoefende hij 65 jaar lang het ruiterschap en nam hij regelmatig deel aan zoveel paardeommegangen. Als werklustig landman die kon bogen op een sterke gezondheid en getuigde van een zeldzaam geworden levensoptimisme, heeft hij er zelfs nooit willen aan denken op pensioen te gaan. Alfons De Croo was behalve een hard werker tege-

lijk een man met verantwoordelijkheidszin. Iemand die als de oorlog woedde het burgemeesterschap aanvaardde en in bijzonder moeilijke jaren allereerst de noden van zijn minst bedeelde medeburgers hielp lenigen. De bevolking van Michelbeke was er hem na de bevrijding erkentelijk voor door hem opnieuw tot burger-vader te verkiezen.

Ook de sterkste boom wordt geveld. Na een korte ziekte ontsiep hij zacht in de vertrouwde woning in de Lepelstraat. Omringd door al zijn naaste familieleden die hem met een liefdevolle bezorgdheid in zijn stervensuur hebben begeleid. Moedig en in het besef dat hij altijd een goed mens heeft willen zijn, nam hij stil afscheid van hen die hem zo nauw aan het hart lagen. Als trouwe echtgenoot en begrippende huisvader; had hij voortdurend het welzijn op het oog van zijn onafscheidelijke echtgenote Germaine en zijn kinderen Stella en Herman op wie hij terecht trots mocht zijn. Zo voelde hij zich omzeggens hartstochtelijk gelukkig toen zijn zoon uitverkoren werd om de laatste burgemeester van het zelfstandige Michelbeke te zijn. En hij voelde zich al even fier telkens wanneer Herman geroepen werd om als minister 's lands belangen te dienen.

In de herfst van zijn leven grootvader te mogen worden van zijn ooggappels Alexander en Ariane zal wel het grootste geluk zijn dat hij in zijn oude dag mocht beleven.

Een boodschap die hij ons op zijn manier meegaf kunnen we niet beter vertolken dan met een citaat van de middeleeuwse zuster Hadewych: "*Vaert wel ende levet scone!*".

Moge hij na een leven van gulhartigheid en onafgebroken wer-
ijver nu in vrede rusten!

Danken U van harte voor uw begrip en medeleven:

Zijn echtgenote Mevrouw Germaine WAUTERS

Zijn dochter en schoonzoon Stella DE CROO-Fernand CAMPENS

Zijn zoon en schoondochter Minister Herman DE CROO-

Françoise DESGUIN

en kleinkinderen Alexander en Ariane

Michelbeke (Brakel), 26 september 1987.

